

[Justitsministeren.]

sige, at det ærede Medlem — jeg har netop for en Sikkerheds Skyld set det efter — har stemt for den Lov, der paalægger Justitsministeren dette. Det er altid kedeligt, naar man her i Rigsdagen vedtager visse Love, at man saa bagefter bebrejder Justitsministeren, at han gennemfører dem; jeg vil henstille, at det ikke sker alt for ofte; jeg kan taale en hel Del, og jeg kan ogsaa med et Smil taale dette, men alligevel: Vær forsigtig ved Lovenes Givelse, for det kan jo være, at man faar en Justitsminister, som mener, det er rigtigt at gennemføre de Love, Rigsdagen vedtager.

Det ærede Medlem Hr. Vesterager omtalte Wiener-Børnene. Jeg er for saa vidt enig med det ærede Medlem i, at der undertiden kan indtræffe Tilfælde, der er ret haarde, det er rigtigt, men vi kan jo ikke beholde alle Wiener-Børnene heroppe, det er umuligt, og derfor vil der altid fremkomme saadanne Tilfælde. Ministeriet søger at raade Bod paa det, hvis vi opdager, at der er begaaet alt for forkerte Ting, men jeg tror, man vil kunne sætte sig ind i, at det er et vanskeligt Spørgsmaal at afgøre, om disse Børn maa faa Lov at forblive her eller ikke. Jeg synes, at vi efterhaanden maa gaa mere og mere i Retning af Frihed paa dette Omraade, saaledes at vi kan undvære Kontrollen, men det er ikke saa let, som maaske mange af de Herrer tror; principielt tager vi dog efterhaanden mildere og mildere paa det.

Det ærede Medlem Hr. Simonsen fremdrog Spørgsmaalet om Nummerpladerne og var endogsaa saa højt oppe, at han mente, at disse Nummerplader, der kostede 10 Kr., kunde skaffes for 3 Kr., og at Justitsministeren ikke loyalt havde gennemført det, som Udvalget var blevet enig om: at Prisen skulde sættes ned. Deri har det ærede Medlem ikke Ret. For det første er den Pris, der efter Ministeriets Oplysninger er den normale, ikke 3 Kr., men 6 Kr., men for det andet gaar det Løfte, jeg har givet Udvalget, ud paa, at alt dette skulde være i Orden den 1. Oktober 1929; derfor har jeg taget Halvdelen af Nedsættelsen nu, og den anden Halvdel skal nok komme til den 1. Oktober 1929. Først den Dag vil altsaa det ærede Medlem kunne komme og sige, at jeg ikke har været loyal; det er for tidligt at sige det nu. Men jeg kan forsikre det ærede Medlem, at det skal nok ske, og saa er jeg vis paa, at det ærede Medlem den Dag vil staa op og sige, at han spaaede forkert den Gang, han udtalte sig forkert, da han sagde, at Justitsministeren ikke havde været loyal, for det har jeg været.

Det ærede Medlem talte ogsaa om Spørgsmaalet Benaadning. Det ærede Medlem kom først med den Kompliment til mig, at jeg tog forstaaende paa disse Sager, og jeg takker selvfølgelig for denne Kompliment. Benaadningssager er vanskelige Sager at have med at gøre. Jeg plejer, naar der kommer Henvendelse fra Rigsdagsmænd i disse Sager, der ikke har noget med Politik at gøre, ofte at lade dem selv se Sagen, for saa ser de selv Vanskelighederne; den Beskrivelse, man faar fra den, der søger Benaadningen, er som Regel — det ved de fleste — ikke rigtig, man maa selv se Sagens Akter. Men det ærede Medlem mente altsaa, at jeg var forstaaende paa dette Omraade; dog var der et Tilfælde, hvor han mente, jeg havde været meget uforstaaende, nemlig det Tilfælde, han vidtløftigt omtalte, at en Mand i Aarhus havde stjaalet en eller to Flasker Spiritus i Tankeløshed og Letsindighed, han havde for denne Handling faaet 40 Dage, og Justitsministeren havde afslaaet en Benaadningsansøgning. Ja, det er rigtigt, men det ærede Medlem glemte at fremføre visse Momenter; det skal jeg nu ikke bebrejde det ærede Medlem, for det ærede Medlem fik ikke selv Sagen at se, da han paa det Tidspunkt ikke var i København, saa det maatte foregaa skriftligt. Grunden var den, at det ikke var i Letsindighed og Tankeløshed — ja, det kan man maaske nok sige, men vedkommende havde da i alt Fald stjaalet flere Gange, 5—6 Gange —, og der var betroet ham særlig Adgang til det Rum, hvori disse Varer blev opbevaret, han var blandt de Folk, som var betroet Adgang dertil. Dertil kommer, at vi over hele Landet har mange Tyverier af den Art fra Dampskibe, og jeg ser da saadan paa det, at vi er nødt til for Generalpræventionens Skyld at sige, at det er vanskelige Forhold at faa opklaret, for der færdes saa mange Mennesker paa disse Steder, saa man ikke ved, hvem det er, der har stjaalet, men faar man det at vide i et enkelt Tilfælde, saa maa vedkommende ogsaa straffes. Det vil være for farligt, hvis man fra det offentliges Side siger: Naa, ja, det er vanskeligt at opdage!, og saa, naar man i et enkelt Tilfælde opdager det, lader vedkommende slippe fri for Straf. Vi maatte derfor, hvor ondt det end gjorde mig i dette Tilfælde, afslaa Benaadningen. Dertil kommer noget, som i og for sig ikke spillede nogen Rolle i Sagen, men som jeg dog skal fremføre, nemlig at vedkommende samtidig angav en Kammerat som med-